

dér, hvor Indgrebet er stærkest, men derimod ikke dér, hvor det er svagest.

Ordføreren (Hækkerup): Det ærede Medlem Hr. Ulrich efterlyste Grunden til det ærede Medlem Hr. Martin Hansens ændrede Syn. Jeg har stor Lyst til at efterlyse Grunden til det ærede Medlem Hr. Ulrichs ændrede Syn. Om det Lovforslag, der var til Behandling her den 23. Juni 1919, og som havde en langt skarpere Form end den, det foreliggende Lovforslag har, udtalte det ærede Medlem netop med Hensyn til Lejehusene: „Jeg betragter... Lovforslaget som en betydelig Forbedring og som et Gode, og jeg er glad ved, at vi fra vor Side kan tiltræde Lovforslaget, som det foreligger.“ Dette indeholdt, synes jeg, en kraftigt Anbefaling af et Lovforslag, der var betydelig skarpere overfor Ejerne end det nu foreliggende, saa jeg forstaar ikke, hvad der har begrundet det ærede Medlems ændrede Syn. De daværende Brugere havde et naturligt Krav paa at faa Lejlighed til at kunne drive Bruget under en ny Rotation i en ny Aarrække. Hvorfor har de nuværende Brugere da ikke et tilsvarende naturligt Krav derpaa? Der er nu indsat Bestemmelser, hvorefter Ejerne kan komme af med de nuværende Brugere, hvis de finder Grund til at skille sig af med dem. En saadan Adgang var der ikke den Gang; da skulde de tage de Brugere, der var. Der er i det hele taget ved det foreliggende Lovforslag sket saa mange Forbedringer for Ejerne sammenlignet med, hvad Forholdet var efter den Lov, som det ærede Medlem Hr. Ulrich stemte for i 1919, at det er mig ganske ubegribeligt, at det ærede Medlem i Kraft af sin Fortid kan optræde, som han gør.

Denne Lovs Resultat vil blive, at Ejerne i højere Grad sælger deres Huse, siger det ærede Medlem, og det er uheldigt for Brugerne, for nu sidder de godt. Jeg skal indrømme, at der er mange Brugere, der tidligere har siddet forholdsvis billigt i deres Huse, men det er ogsaa Brugerne, der har opdyrket Husene til deres Værdi. Men den Tid er ved at være forbi, Brugerne bliver stadig — hvad vi har Erfaringer for paa indeværende Tid — sat op i Leje, og de sidder, hvad vi tillægger den allerstørste Betydning, saa ganske overordentlig utrygt, idet man med Aars Varsel kan blive sendt bort fra Hus og Hjem. Det er denne Utryghed, vi vil fjerne gennem dette Lovforslag, naar de gennem Aarene har opført sig honnet og hæderligt. Det vil det ærede Medlem altsaa ikke være med til.

Ulrich: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, at naar han udtalte en vis Forbavselse over, at vi havde kunnet tiltræde Forslaget om, at Brugerne af disse Brug skulde have en Forkøbsret, dersom Ejeren ønskede at sælge, synes jeg ikke, der er nogen stor Grund til at falde i Forbavselse derover; thi det var en Indrømmelse, vi var gaaet med til at give i Udvalget for at kunne naa til Enstemmighed om Loven. Det var en af de Ændringer, som vi sammen med det ærede Medlem udarbejdede for at faa en enig Optræden fra de Konservatives og Venstres Side. Men da vi var naaet saa vidt paa Vejen, at vi havde gjort vor Indrømmelse, rendte det ærede Medlem, saa aabnede han en ny Glidebane. Det var den, jeg ønskede ham til Lykke med før. Men vi kan ikke være ham følgagtige paa denne Glidebane. Men med Hensyn til denne Forkøbsret fik vi, som det ærede Medlem ogsaa ved, det nærmere forklaret i Lovforslaget, hvad man derved forstaar. Det staar nu i selve Loven, saa at man ikke kan tage fejl under Administrationen.

Til det ærede Medlem Hr. Hækkerup vil jeg sige, at i gamle Dage sad disse Mennesker godt og lunt inden Døre paa billige Vilkaar; men jo længere Lovgivningen arbejder med disse Forhold, desto daarligere er Forholdene blevet for Brugerne, og naar nu Lovgivningen tvinger Ejerne til at sælge disse Ejendomme, bliver Forholdene for Brugerne værre, end de har været nogen Sinde før. Thi enten kommer de til at gaa fra deres Brug, fordi de ikke har Midler til at overtage dem, eller ogsaa maa de laane Penge til at købe deres Brug, de kommer derved i stor Gæld, og de kommer til at sidde betydeligt daarligere i det end nogen Sinde før.

Martin Hansen: Jeg har jo takket det ærede Medlem for Lykønskningen, saa kan det være godt. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at Forholdet er jo dette, at for saa vidt Ejeren vil sælge sin Ejendom, har den nuværende Bruger Forkøbsret og til den Pris, som en anden vil give: Maa jeg nu spørge det ærede Medlem, hvilket er det største Indgreb i Ejendomsretten, enten at give denne Forkøbsret eller, at Brugsforholdet under visse Forhold forlænges i 8 Aar? Det vil jeg gerne have Svar paa. Thi der er intet, der skiller os med Hensyn til Brugsforholdets Længde eller med Hensyn til Brugsafgiftens Størrelse. Der er kun dette ene, at de gamle Brugere efter det ærede Medlems Opfattelse under ingen Om-